

Respect **PATRICK MODIANO**, născut în 1945, este unul dintre cei mai talentați scriitori ai generației sale. Explorator al trecutului, știe să readucă la viață, cu extremă precizie, atmosfera și detaliile locurilor și epocilor trecute, așa cum face cu Parisul din timpul Ocupației, în primul său roman – *Le place de l'Etoile* (apărut în 1968). Cu *Caterina Categorie*, celebra sa carte destinată celor mici, el ne introduce în universul tandru al unei fetițe cu nume straniu.

Printre cărțile sale se mai numără: *Le Rond de nuit* (1969), *Les Boulevards de ceinture* (1972, Marele Premiu al Academiei Franceze), *Rue des boutiques obscures* (Premiul Goncourt), *De si braves garçons* (1982), *Remise de peine* (1987), *Fleur de ruine* (1991), *În cafeneaua tinereții pierdute*, apărută recent la Editura ART. A obținut numeroase premii pentru întreaga operă, pentru ca în 2014 Academia Suedeză să îi decerneze premiul Nobel pentru Literatură.

JEAN-JACQUES SEMPÉ s-a născut în Bordeaux la 17 august 1932. Elev indisciplinat, este dat afară de la școală și începe să muncească de la vârsta de 17 ani. După ce lucrează ca asistent al unui comerciant de vinuri și se înrolează în armată, se apucă, la 29 de ani, de desene umoristice. Debutul său este unul dificil, dar Sempé nu se dă bătut și lucrează cu înverșunare. A colaborat cu reviste prestigioase: *Paris Match*, *L'Express*, *New Yorker* și *New York Times*. În 1961 și-a publicat primul album, *Rien n'est simple*, care a fost urmat de multe altele, apărute la Denoël și Gallimard. Este coautor, alături de René Goscinny, al celebrului *Micuțul Nicolas*, un clasic al literaturii pentru copii publicat recent de Editura Arthur.

MODIANO / SEMPÉ

Caterina Categorie

Traducere de Iulian Curuia

Redactor: Laura Albulescu
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MONDIANO, PATRICK

Caterina Categoric / Patric Mondiano ;
trad. de Iulian Curuia ; il. de Jean-Jacques Sempé.
- București : Editura Arthur, 2014

ISBN 978-606-8620-10-7

I. Curuia, Iulian (trad.)
II. Sempé, Jean-Jacques (il.)
821.133.1-31=135.1

Catherine Certitude
© Editions Gallimard, 1988

© Editura Arthur, 2014, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

NINGE azi la New York și eu privesc, de la fereastra apartamentului meu din strada 59, clădirea din față, în care se află școala pe care o conduc. În spatele peretelui de sticlă, elevele în costume de balet și-au încetat săriturile încrucișate și dansul pe vârfuri. Fiica mea, care îmi e asistentă, le arată niște pași pe muzică de jazz, pentru a le mai destinde.

În curând, o să mă alătur și eu lor.

Printre ele se află și o fetiță care poartă ochelari. I-a pus pe un scaun, înainte să înceapă cursul, așa cum făceam și eu la vârsta ei, la cursurile Doamnei Dismaïlova. Nu se dansează cu ochelarii la ochi. Îmi aduc aminte că

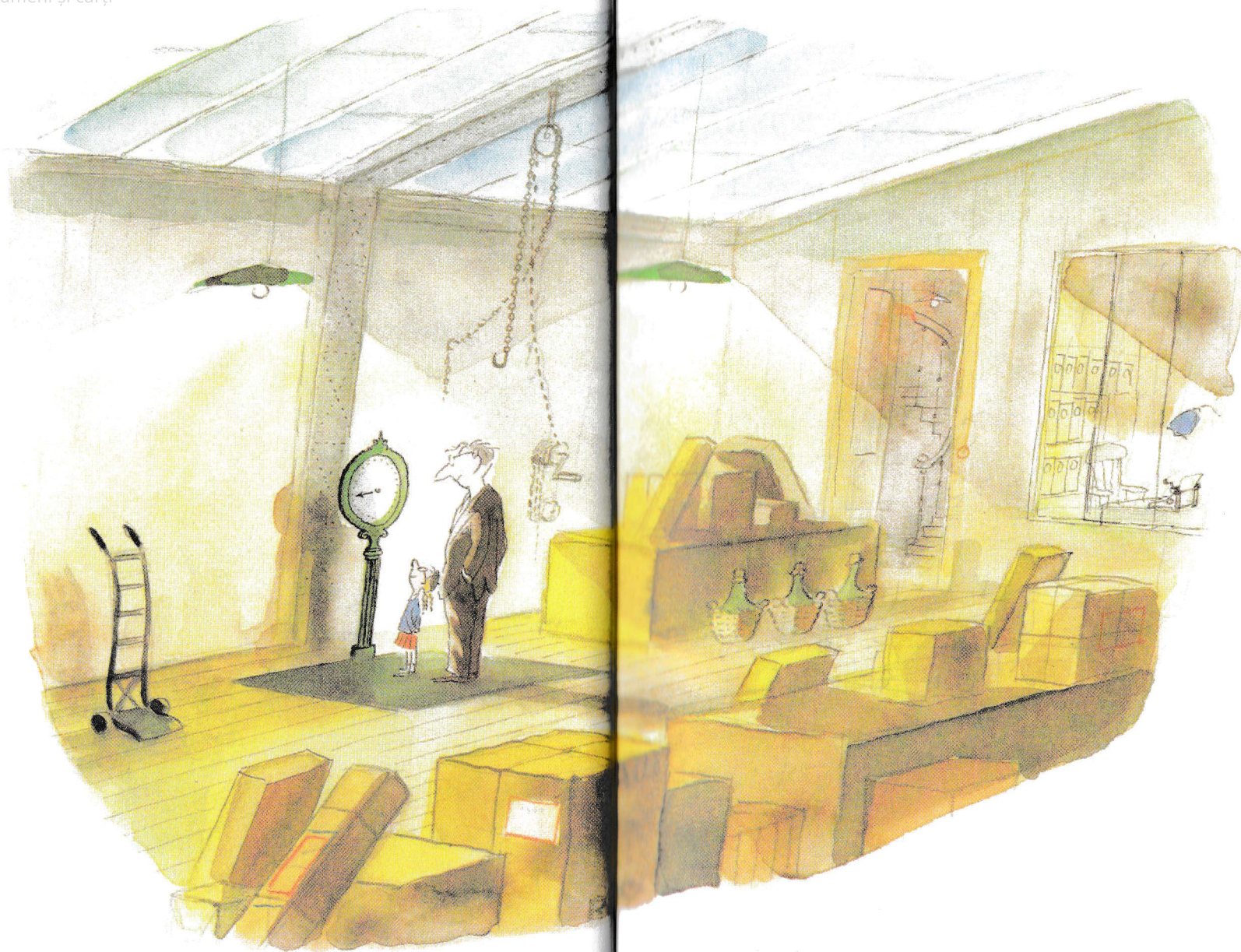
pe vremea doamnei Dismaïlova mă străduiam să nu port ochelarii nici în timpul zilei. Conturul oamenilor și-al obiectelor își pierdea din acuitate, totul devenea vag, până și sunetele erau din ce în ce mai estompate. Când o vedeam fără ochelari, lumea își pierdea asperitățile, era moale și mătăsoasă ca o pernă pe care-mi rezemam obrazii, pentru ca mai apoi să adorm.

— La ce visezi, Caterina? mă întreba tata. Ar trebui să-ți pui ochelarii.

Îl ascultam și toate lucrurile își regăseau duritatea și precizia lor obișnuite. Cu ochelarii, vedeam lumea așa cum e. Nu mai puteam visa.

Aici, la New York, am făcut parte câțiva ani dintr-o trupă de balet. După aceea am ținut cu mama un curs de dans. Apoi mama a ieșit la pensie și am continuat fără ea. Lucrez cu fiica mea acum. Tata ar trebui să iasă și el la pensie, dar nu poate să se hotărască. Să iasă la pensie din ce, la urma urmei? N-am știut niciodată cu ce se ocupă tata exact. El și mama

Respect stau acum într-un mic apartament din Greenwich Village. Pe scurt, nu prea sunt multe de zis despre noi. Suntem newyorkezi, ca atâția alții. Singurul lucru puțin straniu acesta este: înainte să venim în America, am copilărit în arondismentul X. Au trecut aproape treizeci de ani de-atunci.

LOCUIAM deasupra unui soi de magazie, unde tata trăgea în fiecare seară, la ora șapte, grilajul de fier. Semăna cu sălile acelea din gărilor de provincie unde-ți înregistrezi sau expediezi bagajele. Peste tot erau împrăștiate cutii și pachete așezate claie peste grămadă. Și un cântar, al cărui taler imens, aflat la nivelul solului, era făcut să suporte mari greutăți, pentru că indicatoarele lui arătau până la trei sute de kilograme.

N-am văzut niciodată să fi fost așezat ceva pe talerele cântarului. În afară de tata. În rarele momente în care domnul Casterade, asociatul său, lipsea, tata se punea nemișcat și

tăcut în mijlocul cântarului, cu mâinile în buzunare și privirea plecată. Se uita gânditor la cadranul lui, al cărui ac indica – îmi amintesc și acum – șaiszeci și șapte de kilograme. Uneori îmi zicea:

— Nu vii și tu, Caterina?

Și mă duceam lângă el pe cântar. Stăteam acolo, amândoi; el își punea mâinile pe umerii mei. Nu ne mișcam. Părea că ne pregătim pentru o poză în fața obiectivului unui fotograf. Eu îmi scosesem ochelarii și tata la fel. Totul în jur era liniștit și pânclos. Timpul se oprise. Ne era bine.

ÎNTR-O zi, domnul Casterade, asociatul tatei, ne-a găsit pe cântar.

— Ce faceți acolo? ne-a întrebat.

Se dusese naibii tot farmecul. Eu și tata ne-am pus din nou ochelarii.

— Doar vezi bine că ne cântărim, i-a răspuns tata.

Fără a catadicsi să ne mai răspundă, s-a făcut nevăzut, pășind nervos, în partea din spate, dincolo de peretele de sticlă, unde două birouri din lemn de nuc erau așezate în fața unor scaune rotative: biroul tatei și al domnului Casterade.

Domnul Casterade a început să lucreze cu tata după plecarea mamei. Mama e americană.